

חברים יקרים:

הרינו מתכבדים לשלוח אליכם עדכונים, רשמים ומאמרים בתחום המס. קריאה נעימה.

סעיף 308(א) לחוק החברות קובע כי מניה שנרכשה ברכישה עצמית תיקרא "מניה רדומה" (או מניה באוצר), ולא תקנה זכויות כלשהן לחברה.

רכישה עצמית, בדומה לדיבידנד, כפופה לכללי החלוקה לפי סעיפים 302 ו-303 לחוק החברות. סעיף 302 לחוק החברות קובע כי חברה רשאית לבצע "חלוקה" מתוך רווחיה, ובלבד שלא קיים חשש סביר שהחלוקה תמנע מן החברה לעמוד בהתחייבויותיה הקיימות והצפויות. כלומר, סעיף 302 דורש מהחברה לעמוד בשני מבחנים: מבחן הרווח ומבחן יכולת הפירעון של החברה ("סולבנטיות"). חברה אשר אינה עומדת בכללי החלוקה כאמור לפי סעיף 302, עדין יכולה לבצע חלוקה לפי סעיף 303 לחוק החברות אם היא קיבלה את אישור בית המשפט לכך.

היבטי מס של רכישה עצמית – חוזר 10/2001 של רשות המיסים

בעקבות חקיקת חוק החברות, פרסמה רשות המיסים את חוזר מס הכנסה 10/2001, שכותרתו "השפעת חוק החברות החדש על דיני המס" (להלן: "חוזר 10/01"). בחוזר נקבעו הכללים לסיווג רכישה עצמית לצורך מס, לפיהם רכישה עצמית המבוצעת מכל אחד מבעלי המניות פרו-ראטה (כלומר שלאחר הרכישה כל אחד מבעלי המניות נשאר עם אותו שיעור החזקה) יראו אותה כחלוקת דיבידנד. לעומת זאת, רכישה עצמית שאינה

מס הכנסה: דגשים במיסוי רכישה עצמית של מניות חברה לאור הפער הקיים בין עמדת הפסיקה לבין חוזר 2/2018

בליל של חוזרי מס הכנסה פורסמו לאחרונה על ידי רשות המסים ובין היתר בכל הקשור למיסוי היחסים שבין החברה לבין בעלי מניותיה. חוזר 2/2018 עוסק בהיבטי מס של רכישה עצמית (להלן: "חוזר 2/18") וקובע באופן גורף וקיצוני, וללא כל תימוכין בפסיקה, שכל רכישה של חברה את מניותיה (רכישה עצמית) מהווה דיבידנד. בפרט, סבורה הרשות כי רכישה עצמית שאינה תואמת את שיעורי ההחזקה של בעלי המניות, מהווה חלוקת דיבידנד לכל בעלי המניות בשלב הראשון, ומכירת נכס בין בעלי המניות בשלב השני. בכך יוצרת רשות המסים עול מיסוי חדש יש מאין על בעלי המניות שנותרו בחברה לאחר הרכישה העצמית, לרבות במצבים בהם הרכישה העצמית הינה אינטרס ראשון במעלה של החברה. על כך נדון ברשימה זו.

רכישה עצמית בחוק החברות

הזכות לבצע רכישה עצמית עוגנה לראשונה בחוק החברות, התשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק החברות"). המונח "חלוקה" בסעיף 1 לחוק זה מוגדר בין השאר כ"רכישה" של מניות חברה מסוימת בידי אותה חברה, קרי – רכישה עצמית.

פקיד השומה טען שהאחים השתמשו בנכסי החברה המשפחתית על מנת לממן את שינוי ההחזקות בה, ויש לראות את המהלך שביצעו האחים כחלוקת דיבידנד לבעלי המניות, ומכירת מניותיה של יהודית לזן. לחלופין, טען פקיד השומה שהרכישה העצמית היא עסקה מלאכותית.

בית המשפט קיבל את טענות פקיד השומה, וקבע בין היתר כי:

"מעיון בדוחותיה הכספיים של החברה לשנת המס 2004 (מוצג 1) עולה כי לא הייתה בחברה כל פעילות עסקית ולמעשה הייתה החברה מעין "קופת מזומנים". לפיכך, לא ניתן לייחס לבעלי מניותיה של החברה סכסוך על רקע פעילות עסקית של החברה.

כאמור, במסגרת הסכם הפשרה (מוצג 6) חילקו דן ויהודית את הנכסים והכספים של משפחת ברנובסקי, ומהוראות הסכם הפשרה עולה כי **המערער ויהודית השתמשו בקופת החברה לחלוקת כלל נכסי משפחת ברנובסקי ולתשלום שכר טרחת כונס הנכסים, עו"ד רונן הורוביץ.**

בכל אלה, יש כדי ללמד שההסדר המעוגן בהסכם הפשרה אינו נוגע לפעילות החברה או לעסקיה, אלא לחלוקת כלל נכסי משפחת ברנובסקי בהם כספי החברה אשר חולקו בין דן לבין יהודית במסגרת הסכם הפשרה. בהתחשב בכך, **מקובלת עליי עמדת המשיב לפיה העברת סך של 37,500,000 ש"ח ליהודית בתמורה לכאורה**

מבוצעת באופן האמור, יראו אותה כמכירת מניות, החייבת במס רווחי הון ברמת בעל המניות המוכר. **חוזר 10/01** לא דן בהיבטי המס של בעלי המניות שלא השתתפו ברכישה העצמית מתוך הנחה ככל הנראה שללא "יציאה" של נכס מרשותם לא מתקיימת בעניינם מכירה.

יחד עם זאת, בשנים האחרונות פורסמו שני פסקי דין, בהם נקבע כי רכישה עצמית שאינה פרו-ראטה, ומוצגת על ידי הנישומים אך ורק כמכירה של המניות בידי בעל המניות היוצא, מגלמת שני אירועי מס: דיבידנד לכלל בעלי המניות ומכירת מניות. כפי שנראה להלן פסקי הדין דנו בסיטואציות מסוימות, אשר עולה מהן כי החברה שימשה בידיהם של בעלי מניותיה כ"קופת מזומנים" ותו לא.

פסק דין ברנובסקי

בעניין **ברנובסקי** (עמ"ה 21268-06-11) משנת 2014 דובר באח ואחות (דן ויהודית ברנובסקי), אשר קיבלו בירושה מניות של חברה משפחתית, שבה היו נכסים ומזומנים בסכומים ניכרים. בין האחים נתגלע סכסוך בנוגע לנכסי המשפחה, שבסופו של יום הגיע להסכם פשרה. במסגרת ההסכם נקבע כי כל אחד מהאחים יקבל חלקים מסוימים מעיזבון ההורים ויסתלק מחלקים אחרים, וכן נקבע במסגרת הסדר הפשרה כי החברה המשפחתית תרכוש את כל מניותיה של יהודית באותה חברה, ותשלם לה תמורתן סך של 37.5 מיליון ₪. שכר טרחת כונס הנכסים שמונה לביצוע הפשרה שולם אף הוא מקופת החברה המשפחתית.

כן, יש לראות רכישה כזו כחלוקת דיבידנד גם למערער.

עיננו הרואות אפוא כי בית המשפט אימץ את עמדת פקיד השומה, וקבע כי מטרת האחים לא הייתה להפריד את החזקותיהם בחברה מטעמים עסקיים ולטובת החברה, שכן לחברה לא הייתה פעילות עסקית כלל. בנוסף, שווי מניותיה של יהודית בחברה לא נקבע על ידי גורם אובייקטיבי, ועל כן אין ביטחון שהסכום ששולם לה מתבסס על שווי המניות. מכאן נבעה מסקנתו של בית המשפט כי האחים ביקשו לחלק ביניהם את נכסי המשפחה והחברה שימשה כ"קופת מזומנים" בידם על מנת לממש את החלוקה הנ"ל.

עוד קבע בית המשפט כי לתוצאה דומה ניתן להגיע אם יראו את הרכישה העצמית כעסקה מלאכותית, ובמקומה ייקבע שהחברה המשפחתית חילקה לאחים דיבידנד בסך 37.5 מיליון ₪, ובאמצעות חלקו דיבידנד רכש דן את מניותיה של יהודית. דן ברנובסקי ניסה לטעון לקיומו של טעם מסחרי ברכישה העצמית, אך טענותיו נדחו, לאחר שנמצא כי יהודית ברנובסקי לא הייתה מוסמכת להתערב בקבלת ההחלטות בחברה, וממילא החברה לא ניהלה עסקים. על כן בית המשפט קבע כי ברכישה העצמית לא היה טעם מסחרי, והוא נועד לשרת את האינטרסים של דן "באמצעות כספים שהוצאו מהחברה שלא לטובתה", ומכאן שמדובר בעסקה מלאכותית.

לרכישת המניות, נעשתה במישור בעלי המניות ולא בזיקה לפעילותה של החברה.

...

אפשר שבאופן פורמאלי לא קיבל המערער כספים ישירות מהחברה במהלך רכישת המניות על ידי החברה, אולם אין ספק שבמסגרת הסכם הפשרה קיבל המערער נכסים וכספים של משפחת ברנובסקי תמורתם הסכים להעביר ליהודית סך של 37,500,000 ש"ח מקופת החברה. זאת ועוד. בהתחשב בהוראות הסכם הפשרה ונסיבות העניין לא מקובלת עלי טענת המערער לפיה עסקינן ב"עיסקת פירוד". אף אם עיקר נכסי משפחת ברנובסקי הוחזקו על ידי החברה, מהסכם הפשרה עולה כי מדובר בחלוקת נכסי משפחת ברנובסקי ולא בהפרדת הניהול והשליטה בחברה.

לכך יש להוסיף, כי מטיבו מגלם הסכם הפשרה את הסיכויים והסיכונים שהיו בכל אחד מההליכים המשפטיים שנקטו יהודית ודן ובהתחשב במכלול נכסי משפחת ברנובסקי שעמדו לחלוקה. כן ראוי להוסיף, כי מדובר בחברה פרטית שלא נסחרה בבורסה ולא נטען על ידי המערער שקביעת התמורה התבססה על חוות דעת ביחס לשווי המניות. על כן, אין להניח שהסכום שקיבלה יהודית משקף את השווי האמיתי של המניות.

... לחברה לא היה צורך ברכישה עצמית של המניות, ורכישה זו של המניות נעשתה במסגרת חלוקת נכסי משפחת ברנובסקי בין המערער ויהודית, דהיינו רכישה במישור בעלי המניות, ועל

בשלב בו התקשרו בעלי המניות הנותרים והחברה בהסכם לפיו רכשה החברה את מניותיה (14.4.2000) אורי כבר לא היה בעל מניות בחברה ולא נטען שבין בעלי המניות הנותרים התגלע סכסוך. על כן, לא מתקיים הטעם שברכישת מניות עצמית כדי למנוע סכסוך בין בעלי המניות העלול לפגוע בעסקי החברה.

למעשה המערערת הודתה בחקירתה שהחלטה לבצע רכישה עצמית נועדה לאפשר לבעלי המניות הנותרים לרכוש את מניותיו של אורי מבלי "להביא כסף מהבית" (ש' 27 ע' 9 לפרוטוקול הדיון מיום 20.12.2009).

נמצא שתכלית הרכישה העצמית הייתה לסייע לבעלי המניות הנותרים ברכישת מניותיו של אורי ולא היה לכך כל קשר לפעילותה העסקית של החברה. יודגש, כי רכישת המניות העצמית, לא הוסיפה לחברה כל ערך כלכלי, ומנגד נמשך מקופת החברה סך של 6,406,475 ש"ח.

נוכח מסקנותיי עד כאן, נכון לראות ברכישת המניות העצמית כפי שעוגנה בהסכם החלוקה (נספח ז לנימוקי הערעור המתוקנים) ובהסכם הרכישה העצמית (נספח ז לנימוקי הערעור המתוקנים), עסקה מלאכותית."

משמע, בית המשפט קבע כי העסקה נבעה בעיקרה מצרכיהם של בעלי המניות, בעוד לחברה לא הייתה סיבה לרכוש את מניותיו של אורי. אדרבא – החברה רק איבדה מערכה כתוצאה מהרכישה העצמית, שכן נמשך ממנה סכום של מיליוני שקלים. כמו כן, בעת

יצוין כי על פסק הדין הוגש ערעור לבית המשפט העליון (ע"א 3637/14), אשר בוטל לאחר שגם בית המשפט העליון הביע דעתו כי המהות הכלכלית של הרכישה היא חלוקת דיבידנד.

פסק דין בר ניר

מספר חודשים לאחר פסק דין ברנובסקי, ניתן פסק הדין בעניין בר ניר (ע"מ 1100-06). באותו מקרה דובר בחברה, אשר הוחזקה על ידי ארבעה בעלי מניות. אחד מבעלי המניות (אורי) הסתכסך עם השאר, ובבוררות שנערכה ביניהם נקבע כי אורי יפרוש מניהול החברה וימכור לשותפיו את כל מניותיו בה. לאחר מכן נערך הסכם בין החברה לבין בעלי המניות הנותרים (ביניהם הנישומה), בו נקבע כי החברה תקנה מבעלי המניות הנותרים את מניותיו של אורי בסכום זהה לסכום הרכישה, והן יהפכו אצלה למניות רדומות. הנישומה דיווחה על העסקה כרכישת מניות מאורי ומכירתן לחברה באותו מחיר, כלומר ללא רווח. פקיד השומה קבע כי יש לראות בסכום ששולם לאורי כדיבידנד שחילקה החברה לבעלי המניות, ולחילופין, יש לראות בה עסקה מלאכותית לפי סעיף 86 לפקודה.

בית המשפט קיבל את עמדת פקיד השומה והתווה בין היתר כי:

"הטעמים עליהם מצביעה המערערת לביצוע הרכישה העצמית הינם טעמים שאינם קשורים לפעילותה העסקית של החברה אלא לאופן חלוקת אחזקות בעלי המניות בחברה. ממילא, לחברה לא הייתה כל סיבה לרכוש את מניותיה. אוסיף, כי

שלישית, לא זו בלבד שהיא אינה מוסיפה כל ערך כלכלי לחברה של מניות אלא שמנגד נמשך כסף מקופת החברה.

דומה כי תנאים אלו התקיימו במלואם בעניין בר ניר, באשר בעלי המניות יזמו את הרכישה העצמית של מניותיהם מהחברה על מנת לממן את רכישת המניות של בעל המניות שעזב את החברה (אורי). מכל מקום, בית המשפט נמנע מלקבוע כי כל רכישה עצמית של מניות באשר היא תסווג כדיבידנד בידי בעלי המניות הנותרים, אלא בוחן בשלב ראשון אם מדובר בעסקה מלאכותית. כפי שנראה להלן – רשות המסים לקחה קביעה זו צעד קדימה.

עמדת רשות המסים – עמדה 42/2017 וחוזר 2/2018

בעקבות פסקי הדין בעניין ברנובסקי ועניין בר ניר פרסמה רשות המסים מכוח סעיף 131ה לפקודה עמדה חייבת בדיווח בנושא רכישה עצמית:

"עמדה מספר 42/2017 - רכישה עצמית של מניות - סיווג העסקה

במקרה של רכישה עצמית של מניות החברה, יראו את סכום הרכישה כדיבידנד שחולק לבעלי המניות בחברה הרוכשת, גם לגבי בעלי המניות שלא מכרו את מניותיהם במסגרת הרכישה העצמית. הדיווח על עמדה זו יחול רק לגבי בעלי מניות ששיעור החזקתם בחברה עלה לאחר הרכישה העצמית של המניות. כמו כן, הדיווח לא יחול במקרה שהרכישה בוצעה שלא מרווחי

ביצוע הרכישה העצמית אורי כבר לא היה בעל מניות. לכן, לא היה טעם מסחרי שהצדיק את העסקה, ומדובר בעסקה מלאכותית ממנה פקיד השומה היה רשאי להתעלם.

יודגש, כי רק לאחר קביעה עקרונית זו פנה בית המשפט לסיווג התקבול שקיבלה מהחברה וקבע כי יש לראותו כדיבידנד –

"הזכויות הנוספות הן נכס שניתן למערערת על ידי החברה (גם אם בעקיפין בדרך של רכישת מניות והפיכתן למניות רדומות) מכוח הסכם החלוקה והסכם הרכישה שנכרתו בין בעלי המניות הנותרים לבין החברה. על כן, לטעמי יש לראות את הזכויות הנוספות כנכס שניתן למערערת על ידי החברה מכוח זכותה כבעלת מניות ובהתאם יש לראות זאת כחלוקת דיבידנד. הוא הדין, אם נאמר שהחברה העבירה למערערת סכום כספי כדי שווין של הזכויות הנוספות אותן רכשה המערערת מאורי"

ניתן לסכם ולומר כי בית המשפט מתווה שרכישה עצמית תיחשב כעסקה מלאכותית, אשר יש לסווגה כדיבידנד גם עבור בעלי המניות הנותרים אם היא עומדת בכל התנאים הבאים:

ראשית, היא נועדה בראש ובראשונה לסייע לבעלי המניות הנותרים (ולא לחברה);

שנית, היא אינה קשורה לפעילותה העסקית של החברה, כמו למשל רכישה בשל סכסוך בין בעלי מניות בחברה אשר עלול להעיב על עסקיה;

3.2.2.1 גישה 1 – בשלב ראשון, חולק דיבידנד בסכום כולל לפי סכום הרכישה לכל אחד מבעלי המניות טרם הרכישה לפי חלקו היחסי (גם למוכר). בשלב שני, בעלי מניות הנותרים רכשו מבעל המניות היוצא את מניותיו בסכום הדיבידנד שקיבלו (ברוטו)...

3.2.2.2 גישה 2 – בשלב ראשון, בעלי המניות הנותרים רכשו את מניות בעל המניות המוכר בסכום הרכישה לפי חלקם היחסי בחברה. בשלב שני, העבירו בעלי המניות הרוכשים את המניות לחברה בתמורה לסכום הרכישה – למעשה מדובר ברכישה פרו-רטה בידי בעלי המניות הנותרים (לפיכך, מדובר בדיבידנד כאמור בסעיף 3.1 לעיל).

[יצוין כי, במהלך שנת 2014 ניתנו שני פסקי דין בנושא רכישה עצמית של מניות – האחד עמ"ה 11-06-21268 דן ברונובסקי נגד פקיד שומה גוש דן (להלן – "מקרה ברונובסקי") והשני ע"מ 1100-06 בר ניר תמר נגד פקיד שומה גוש דן (להלן – "מקרה בר ניר"). בשני פסקי הדין מגיע בית המשפט למסקנה כי הטעמים עליהם הצביעו המערערים לביצוע הרכישה העצמית אינם קשורים לפעילותה העסקית של החברה הרוכשת, אלא לאינטרסים האישיים של בעלי המניות בה. בנוסף, לחברה לא הייתה כל סיבה עסקית

החברה כמשמעותם בסעיף 302 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן - "חוק החברות") וחלו לגביה הוראות סעיף 303 לחוק החברות. רכישה עצמית של מניות החברה - "רכישה" בהתאם לחלופת הרכישה בהגדרת חלוקה בסעיף 1 בחוק החברות, התשנ"ט-1999."

רוצה לומר, החל משנת 2017 רכישה עצמית של מניות חברה, אשר בוצעה באמצעות רווחי החברה, פירושה חלוקת דיבידנד לכל בעלי המניות – אלו שמכרו ואלו שלא מכרו. נקיטת עמדה המנוגדת לעמדה הנ"ל מצריכה דיווח במקום המיועד לכך בדוח המס, בכפוף לכך שיתרון המס הנובע לנישום מיישום העמדה עולה על 5 מיליון שקלים באותה שנת מס או על 10 מיליון שקלים בארבע שנות מס לכל היותר; וכן שהכנסתו של הנישום בשנת המס, למעט רווחי הון, עולה על 3 מיליון ש"ח, או לחלופין שרווחי הון שהפיק בשנת המס עולים על 1.5 מיליון ש"ח.

רשות המיסים לא הסתפקה בעמדה החייבת בדיווח, אלא פרסמה לאחרונה את חוזר 2/18. בדומה לחוזר 10/01, קובע חוזר 2/18 כי רכישה עצמית המבוצעת פרו-ראטה מכל בעלי המניות תסווג כדיבידנד. לעומת זאת, ברכישה שאינה פרו-ראטה, נקבע כך:

"3.2.2 ככלל, ברכישה שאינה פרו-רטה, יש לסווג את העסקה כעסקה המורכבת משני שלבים. הסיווג יתבצע בהתאם לאחת מהגישות הבאות:

סיבה עסקית לביצוע רכישה עצמית), אך למרות זאת, נקבע בו באופן גורף ואף שרירותי ללא כל קשר לבחינת מלאכותיותה של הרכישה העצמית, כי כל רכישה עצמית תייצר תמיד הכנסה מדיבידנד לבעלי המניות הנותרים, ולעתים גם לבעל המניות היוצא (תחת הגישה הראשונה).

סיכום ומסקנות

בכל הכבוד, אנו סבורים כי פרשנות חוזר 2/18 שגויה, והתעלמותו מנסיבות הרכישה העצמית אינה עולה בקנה אחד עם פסיקת בתי המשפט בעניין ברנובסקי ובעניין בר ניר. בפסקי דין אלו ראינו כי בית המשפט בחן תחילה את נסיבות המקרה הספציפי ורק לאחר שקבע כי התמלאו התנאים לסווגה כעסקה מלאכותית מכוח סעיף 86 לפקודה עבר לסווגה מחדש כדיבידנד.

לא בכדי בית המשפט נמנע מלקבוע כי כל רכישה עצמית באשר היא מהווה דיבידנד לבעלי המניות הנותרים, וקבע את שקבע בנסיבות הספציפיות שהיו לפניו.

אמור אפוא כי בנסיבות בהן הרכישה העצמית מבוססת על טעמים עסקיים אמיתיים המשרתים את טובת החברה, היא לא תיחשב כעסקה מלאכותית, ובהתאמה יקשה על פקיד השומה לטעון כי מדובר על חלוקת דיבידנד בידי בעלי המניות הנותרים. כך למשל, ניתן לחשוב על מקרה בו סכסוך בין בעלי מניות מאיים על המשך פעילות החברה, כך שהפרדת הכוחות בין בעלי המניות מהווה אינטרס ראשון במעלה של החברה.

לרכוש את מניותיה והיא לא הוסיפה כל ערך כלכלי לחברה. בהתאם לכך קובע בית המשפט, כי יש לראות בעסקת רכישת המניות העצמית כעסקה מלאכותית לפי סעיף 86 לפקודה ולסווגה מחדש. כתוצאה מסווגה מחדש נזקפה לבעלי המניות הכנסה מדיבידנד].

3.2.3 במקרים בהם בעל המניות מוכר את כל המניות בהן הוא מחזיק, כך שלאחר המכירה אינו מחזיק עוד בזכויות בחברה, ניטה לסווג את העסקה בהתאם לחלופה השנייה, כך שבידי בעל המניות המוכר יקבע רק אירוע של מכירה. במקרים בהם בעל המניות המוכר, מוכר חלק ממניותיו, כך שלאחר מכן הוא נותר בעל מניות בחברה, או במקרים בהם ניתן לזהות מעורבות של בעל המניות המוכר באופן ביצוע העסקה בדומה למקרה ברנובסקי, ניטה לסווג את העסקה לפי הגישה הראשונה."

עינינו הרואות, כי רשות המיסים קובעת בחוזר 2/18 שכאשר מתבצעת רכישה עצמית שאינה פרו-ראטה, אזי על בעלי המניות הנותרים יוטל מס בגין קבלת דיבידנד. למעשה שילוב של חוזר 10/01 עם חוזר 2/18 מלמד כי לעמדת רשות המסים כל רכישה עצמית באשר היא מהווה דיבידנד בידי בעלי המניות הנותרים. חוזר 2/18 אמנם מאזכר את עניין ברנובסקי ועניין בר ניר, ומפרט אודות הנסיבות שהביאו את בית המשפט לקבוע כי באותם מקרים דובר בעסקה מלאכותית (לרבות העדר קיומה של

ראינו כי לא כך נוהגת רשות המסים בעמדה חייבת בדיווח מספר 42/2017 ובחוזר 2/18 כאשר היא מתעלמת מהשלב הראשון – בחינת מלאכותיות העסקה – אלא קובעת באופן גורף כי כל רכישה עצמית מהווה לצרכי מס חלוקת דיבידנד בידי בעלי המניות הנותרים.

כשלעצמנו, ניתן לתהות מדוע אם זו גישת הרשות היא טרחה בכלל לציין בחוזר 2/18 את פסקי הדין בעניין בעניין ברנובסקי ובעניין בר ניר, אשר אין בהם לדעתנו אלא להחליש את עמדת הרשות.

מכל מקום, אנו סבורים כי חוזר 2/18 אינו רלוונטי מקום בו יש טעמים עסקיים אמיתיים לביצוע הרכישה העצמית, ומובן כי אין בו כדי להוות דין מחייב, למעט לעניין חובות הדיווח הנגזרות מעמדה חייבת בדיווח מספר 42/2017.

נשמח לסייע בשאלות והבהרות נוספות: עו"ד (רו"ח) מאורי עמפלי, עו"ד שי ארז ועו"ד אנה צברי. הנכם מוזמנים לקרוא מאמרים ועדכונים נוספים באתר המשרד.

אין באמור ברשימה זו כדי להוות חוות דעת ו/או ייעוץ משפטי בסוגיות הנידונות ובכל אופן מומלץ להתייעץ עם מומחה מס לפני נקיטת צעדים משפטיים ו/או אחרים המסתמכים על רשימה זו.